



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. IV. Earum materia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

CAPVT IV.

Earum materia.

QVÆ huic orandi modo subiecta est materia, latissimè patet. Quid enim in vlla orbis parte existit vel tam abditum, vel tam positum extra hominum conspectum, quod non is in finem sibi præstitutum adhibeat? complectere animo & cogitatione substantias, accidentia creata, increata, visibilia & inuisibilia, cælestia terrestriaque vniuersa; perspicies sanè hæc eadem ambitu suo comprehendere, atque in iis commentandis occupari, orationes iaculatorias: Neque verò potuerunt angustia & flamma Babylonicæ fornacis, non vincula quibus erant colligati, Sidrach, Daniel 3.21. Misach, & Abdenago continere eos, quin liberè solutoque animo totum orbem percurrerent, & ad Dei laudes secum celebrandas creata omnia, breuibus hisce aspirationibus prouocarent. Idem passim fecitasse Dauidem in suis Psalmis, omnibus est notum. Neque verò vniuersæ solùm creaturæ ijs substernuntur tamquam materia, verùm complectuntur etiam eas actiones interiores, quibus Diuina maiestas religiosè coli potest: quandoquidem sunt actiones

nes religionis; quemadmodum etiam oratio. Multo autem sese fundunt latius quam virtus religionis, cum ad omnia omnino virtutum exercitia extendantur, fidei scilicet, spei, charitatis, obedientiae, poenitentiae ac humilitatis maximè. Et vt de ea re aliquid dicamus sigillatim, lubet partim virtutem omnem, referendo illam, prius ad Deum & Christum Dominum, deinceps ad cuiusque proximum: tum ad seipsum, (non loquimur autem de hisce virtutibus ita presè vt Theologi, sed pingui vt aiunt Minerua) ex qua partitione infinita propemodum oritur, huiusmodi orationum varietas. Si ad Deum animum conuertas, occurret eius infinita & inexhausta in te bonitas, cōtinuis testata officijs & beneficiis, tum creationis, & conseruationis, tum adoptionis in filium, redemptionis & cæterorum: prorumpesque in illud Davidis, *Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi?* occurret eius interminata potentia, sapientia, iustitia, fortitudo, aliaque sexcenta, quibus diuina illa natura, numeris omnibus absolutissima efficitur; quippe quæ nihil ab ea perfectionis abesse patiantur: ne te continebis quin exclames cum Hieremia: Fortissime, magne, & potens; Dominus exercituum nomen tibi. Magnus consilio, & incomprehensibilis cogitatu. & cum sancto Iobo. Si fortitudo quæritur, robustif-

Psal. 15.

12.

c. 32. 19.

c. 9. 19.

buffissimus es, apud te est fortitudo & sapientia. Adducis consiliarios in stultum finem, & iudices in stuporem, baltheum regum dissolis, & præcingis fune renes eorum. Dignè te inuenire non possum, magnus es fortitudine, & iudicio, & iustitia, & enarrari non potes. Hæc afferuntur tantum gratia exempli, thesaurus enim inferius subijciendus multo plura suggereret.

Si à Deo Opt. Max. ad Christum Dominum transire voles, illico sese offeret immensus ille amor, quo nos improbos licet, facinorosos, & mortis aeternæ reos profectus est, amor ille inquam, qui (vt est apud Apostolum) supereminet omni scientiæ, etiam beatarum mentium, vt visum sacris Interpretibus; adeoque est immensus, vt omnium omnino rerum creatarum cognitionem fugiat, vniq̃ue Deo referuetur: Quantus hic supplicanti sese aperit campus ad liberè quoquouersum excurrendum; in mentis aspirationes omnis generis, aliàs agendo gratias pro collatis in se donis, aliàs offerendo quidquid est & valet in obsequium tam munifici patris. Paratum cor meum Deus (inquebat Dauid) paratum cor meum; Idem mi Domine repeto quia æquè paratus sum in aduersa atque in prospera. Nihil mea interest quid de me fiat, sanusne sim an æger, inops an diues, vi-

uamne an moriar nil moror; id mihi tantum tribue, vt tuus sim, tibi viuam: da vt sanctissima voluntas tua in omni vita mea semper compleatur; quod superest, paratum cor meum Deus, paratum cor meum.

Aliàs agnoscat ingenuè auctorem se, tum turpissimæ, tum atrocissimæ necis Christi Seruatoris. Verè languores nostros tulisti, ô bone Iesu, & dolores nostros ipse portasti, & nos putauimus te quasi leprosum & percussum à Deo & humiliatum: tu autem vulneratus es propter iniquitates nostras, attritus es propter scelera nostra, disciplina pacis nostræ super te; & liuore tuo sanati sumus, omnes nos quasi oues errauimus, vnusquisque in viam suam declinavit, & posuit Dominus in te iniquitatem omnium nostrum, quid plura? doleat aliàs de peccatis, illaque suis momentis æstimando, supplicibus votis diuinam efflagitet gratiam, dicatque; Pater peccaui in cælum & coram te: sanguinem testamenti quo sum sanctificatus, pollutum duxi; Spiritui gratiæ contumeliam feci. Rursus crucifixi te filium Dei, & ostentui habui, & conculcaui. Iam non sum dignus vocari filius tuus, fac me sicut vnum de mercenarijs tuis.

Et quoniam non est satis angi de præteri-

Hebr.
10. 29.
Hebr.
6. 6.

teritis, at necesse est etiam vitæ deinceps
 meliùs gerendæ constans propositum, vt
 se vero senserit germanoque superioris vi-
 tæ dolore percussus, tum in hæc erum-
 pat aut similia verba. Sufficit præteritum
 tempus ad voluntatem gentium consum-
 mandam, mihi qui ambulavi in luxuriis,
 desideriiis, vinolentiis, comestationibus,
 potationibus. Quæ conuentio Christi ad
 Belial? quæ participatio iustitiæ cum ini-
 quitate? aut quæ societas luci ad tene-
 bras? Abieci opera tenebrarum & indui
 arma lucis. Expoliaui me tunica mea (ve-
 tere & squallida peccatorum) quomodo
 induar illa? laui pedes meos, quomodo in-
 quinabo illos? sed non capiunt angustia
 pectoris nostri, omnem quæ hic latet af-
 fectuum & aspirationum varietatem, nec
 modò animus est nisi præcipuas delibare.

1. Petri

4.3.

2. Cor.

6.15.

Rom.

13.22.

Cant. 5.

3.

B 5

CAPVT